

Arrest

nr. 116 666 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U bent afkomstig uit Tezien in het Surobi district van de provincie Kabul.

Uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat het meisje van wie u hield, F.(...), aan een andere man was uitgehuwelijkt. Na haar huwelijk vluchtte F.(...) naar u thuis. Haar broers kwamen hierop naar uw huis. Uw broer A.(...) K.(...) heeft hen dood geschoten. De familie van F.(...) alsook haar schoonfamilie is op zoek naar u. Omdat uw broers, S.(...) A.(...) en D.(...) A.(...) voor de Afghaanse autoriteiten werken - respectievelijk voor de politie en voor het leger - kenden

u en uw familie ook problemen met de taliban. De taliban pleegden een aanslag op uw broers. Sindsdien zijn ze niet meer thuisgekomen. De taliban vroegen u om voor hen te komen werken. U weigerde en werd daarom als een spion beschouwd. Uw broer A.(...) K.(...) is ondertussen vermoord door de familie van F.(...).

U reisde vanuit Afghanistan via Iran Turkije , Griekenland Italië en Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 18 juli 2011 en u diende een asielaanvraag in op 20 juli 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een taskara, een schoolattest, een certificaat van de politie, foto's van uw broer in het nationale leger, een politiebadge van uw broer, foto's van taliban en drie brieven van de taliban.

B. Motivering

Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Afghanistan dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming

Er dient immers te worden vastgesteld dat u tijdens het interview op het CGVS plots aangaf het gehoor niet te willen verderzetten met de tolk die u tijdens het gehoor voor het CGVS ter beschikking werd gesteld. U hebt echter geen enkel ernstig of valabel argument ingeroepen om uw weigering om met de beschikbare tolk verder te werken rechtvaardigen. Het argument dat u een meer openhartige tolk wou en dat uw hart u aangaf dat het beter was om te veranderen van tolk (CGVS, p. 8), is niet ernstig. De tolk in kwestie was overigens een tolk die het Pashtou machtig is, zoals u bij uw asielaanvraag op 20 juli 2011 had gevraagd. U zei plots de aanwezige tolk te willen laten vervangen omdat u dacht dat de tolk een enkel woord (Satunka) fout had vertaald. Nochtans gaf u in het begin van het gehoor duidelijk aan de tolk goed te begrijpen (CGVS, p. 2). Tot op het moment dat u vroeg de tolk te laten vervangen was er ook geen enkele indicatie van communicatie- en/of vertalingsproblemen. Uw bewering dat de tolk een woord (Satunka = politieagent) verkeerd had vertaald (wat helemaal niet het geval was) was niet meer dan een blote bewering. U kon ook geen andere voorbeelden van vertaal en/of communicatieproblemen aanhalen om uw vraag om de tolk te vervangen alsnog te verantwoorden (CGVS, p. 8). Op de uitnodigingen om het gehoor verder te zetten reageerde u telkens afwijzend (CGVS, p. 8 en 9). Uw gedrag geeft blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Er dient te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten wijzigen hieraan niets gezien. Documenten hebben enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig en volledig relaas kracht bij te zetten. Uw taskara en uw studentenkaart betreffen bovendien enkel uw identiteit en nationaliteit die op zich niet ter discussie staan. Het certificaat en de badge op naam van S.(...) A.(...), de foto's van D.(...) A.(...) bevatten informatie over personen die lid zouden zijn van de Afghaanse politie en het Afghaanse leger. Uit niets blijkt dat deze personen daadwerkelijk familieleden van u zijn. Foto's kunnen om het even wanneer en om het even door wie zijn genomen en bieden evenmin duidelijkheid over de relatie of band die u met deze personen hebt. Brieven van de Taliban kunnen om het even door wie zijn geschreven. Hier kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van

authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen". Het gehele voorval vindt zijn oorsprong in een misverstand, maar er is volgens verzoeker geen sprake van desinteresse. Verzoeker was het vertrouwen kwijtgespeeld in de juistheid van de vertaling doordat het woord Satunka in het Pasthou werd doorgegeven aan de dossierbehandelaar. Dat dit woord daarnaast ook in het Engels werd vertaald is verzoeker ontgaan. Verzoeker werd op voorhand door zijn sociaal assistent en advocaat gewezen op het belang van details en het gevaar voor tegenstrijdigheden en gewaarschuwd voor vertaalproblemen. Daarnaast hadden zij hem verteld dat hij het recht had om van tolk te veranderen indien er problemen zouden opduiken. Verzoeker was zich totaal niet bewust van de mogelijke gevolgen en besepte duidelijk niet dat zijn asielaanvraag kon en zou afgewezen worden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet na om dit misverstand uit de wereld te helpen en verzoeker duidelijk te maken dat hij zijn asielaanvraag in gevaar bracht. Verzoeker nam bijgevolg de beslissing om het gehoor stop te zetten in de overtuiging dat hij op een later moment nog gehoord zou worden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een asielzoeker mag tevens worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De Raad stelt echter vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aangaf een andere tolk te willen, hoewel nergens uit het gehoor blijkt dat er tot dan toe problemen waren en verzoeker aan het begin van het gehoor aangaf de tolk prima te verstaan (stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 2). Als verklaring hiervoor geeft verzoeker slechts aan een tolk te willen die openhartiger is (stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 8). Erop gewezen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de tolk neutraal is en gewoon vertaalt wat er gezegd wordt, stelt verzoeker dat de tolk volgens hem niet kon uitleggen wat de rang 'Satunka' van zijn broer betekent. Ook wanneer dit misverstand wordt opgehelderd en blijkt dat de tolk dit wel degelijk juist vertaald heeft als politieagent, volhardt verzoeker in zijn wil om van tolk te veranderen en stelt hij gewoon te denken dat de tolk iets verkeerd vertaald heeft en dat zijn hart zegt dat het beter is om van tolk te veranderen (stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het hem ontgaan was dat dit woord werd vertaald in het Engels en hij zich er niet bewust van was dat de tolk het woord alsnog vertaalde, stelt de Raad vast dat door de dossierbehandelaar duidelijk werd vermeld dat de tolk 'Satunka' vertaalde als politieagent en dat verzoeker hierop bevestigde dat het inderdaad politieagent betekent (stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 8). Bijgevolg was verzoeker zich wel degelijk bewust van het feit dat de tolk dit correct vertaalde en werd het misverstand opgehelderd. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Het weigeren hiervan, zelfs na de opheldering van het misverstand, trekt de ernst van zijn asielaanvraag in twijfel en verhindert de asielinstanties om zich een beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden het gehoor weigert verder te zetten met dezelfde tolk, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich totaal niet bewust was van de mogelijke gevolgen, stelt de Raad vast dat verzoeker er door de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op werd gewezen dat hij hierdoor een negatieve beslissing kon krijgen omwille van een gebrek aan medewerking (stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker bevestigde overigens zich bewust te zijn van de mogelijke gevolgen (stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hem slechts gevraagd werd of hij zich bewust was van de mogelijke gevolgen, zonder daarbij te verduidelijken wat deze gevolgen juist zijn, stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk expliciet stelde dat de kans bestond dat verzoeker een negatieve beslissing kon krijgen omwille van een gebrek aan medewerking (stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 9).

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische

overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming ook niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF